

1 Marzec

Feliksa Albina Antoniny Rudosława Dawida

Św. Feliksa III pp. († 492)

św. Albina bpa Angers († 550)

św. Antoniny m. († ok. 306)

św. Dawida bpa Walii († 601)

św. Eudocji m. († ok. 152)

św. Herkulana bpa m. († ok. 552)

św. Suitberta bpa († 713)

św. Sywiarda op. († ok. 680)

Św. Feliks III, papież. Młodo owdowiał, pozostając z dwojgiem dzieci. Kilka miesięcy przedtem otrzymał diakonat. Musiał się wyróżniać wyjątkowymi darami umysłu i serca, skoro jedenaście lat później, w roku 483, został wyniesiony na Piętrową stolicę. Przyjął imię Feliks III. Za jego pontyfikatu wybuchła schizma akacjańska, powodująca pierwsze oderwanie się Kościoła Wschodniego od Zachodniego. Dotkliwy cios spotkał także Kościół w Afryce Północnej na terenach dzisiejszego Maroka, Algierii i Tunisu, które zajęli wtedy ariańscy Wandalowie. Zmarł 1 marca 492 roku. Pochowano go w bazylice u św. Pawła za Murami.

2 Marzec

Karola Heleny Pawła Symplicjusza Łukasza Halszki Henryki Amelii Agnieszki Fulgego Henryka

Bł. Karola króla, m. († 1127)

św. Ceaddy bpa († 672)

bł. Henryka Suzo zk. († 1366)

św. Łukasza Casali op. († ok. 800)

Bł. Karol, król, męczennik. Był synem św. Kanuta IV, króla Danii. Po śmierci ojca wychowywał się na dworze swojego dziadka, Roberta II hrabiego Flandrii. Po śmierci dziadka, a następnie stryja Balwina został władcą tej ziemi. Odznaczył się mądrością, miłosierdziem, świętością. Do historii przeszedł jako Karol Dobry. Został zamordowany przez przeciwników w Brugii 1127 roku. Wyniesiony na ołtarze jako błogosławiony. Beatyfikowany w Rzymie w 1883 r. przez Leona XIII

W IKONOGRAFII bł. Karol przedstawiany jest w stroju królewskim. Atrybutem jego jest korona.

3 Marzec

Kunegundy Tycjana Maryny Teresy Gerwina Jakobina
Św. Kunegundy, cesarzowej, wdowy zakonnicy (978 - 1033)
śwśw. braci Hemiteriusza i Cheledoniusza żołnierzy mm. († 298)
bł. Innocentego z Berzo kpł. zk. († 1890)
bł. Jakuba de Canepacci zk. († 1508)
bł. Jana Scalvinoni zk. († 1890)
śwśw. Kleonika, Eutropiusza, Bazyliszka, mm. († pocz. IV w.)
śwśw. Maryna żołnierza i Asteriusza senatora, mm. († III w.)
bł. Teresy Eustochii Verzeri dz. zk. († 1852)
św. Tycjana bpa († ok. 526)

Henryk i Kunegunda
błogosławieni przez Chrystusa

Św. Kunegunda, cesarzowa, wdowa, zakonnica (978-1033). Była córką Zygryda, hrabiego Luksemburga. Poślubiła Henryka II, księcia Bawarii, który po śmierci Ottona III został wybrany cesarzem Niemiec. Wraz z mężem otrzymała w Rzymie koronę z rąk papieża Benedykta VIII. Oboje żyli jako dziewicze małżeństwo. Po śmierci męża wstąpiła do klasztoru, który ufundowała. Podczas uroczystości poświęcenia tegoż klasztoru, po liturgii Słowa, cesarzowa zdjęła cesarskie szaty, ostrzygła włosy i odziała się w zgrzebny habit. Zrobiło to wielkie wrażenie na uczestnikach ceremonii. Opisuje to wydarzenie ks. Piotr Skarga w "Żywotach Świętych". Jako zakonnica służyła z oddaniem ludziom, zwłaszcza ubogim. Zmarła 3 marca. Pochowano ją obok męża w katedrze bamberskiej.

W IKONOGRAFII Święta występuje w stroju cesarskim, najczęściej z mężem św. Henrykiem. Przedstawia się ją także w habitcie zakonnym trzymającą w ręku kościół.

4 Marzec

Kazimierza Eugeniusza Lucjusza Humberta Lucji
Św. KAZIMIERZA KRÓLEWICZA (Święto)

W archidiecezji białostockiej i diecezjach drohiczyńskiej, łomżyńskiej i radomskiej - głównego patrona prowincji i diecezji (UROCZYSTOŚĆ)

W archidiecezji krakowskiej - patrona archidiecezji (Święto)

śwśw. Bazylego, Eugeniusza, Agathodora, Elpidiusza, Kapitona, Efrema, Nestora,
Arkadiusza, bpów mm. († ok. 300)

św. Kajusa m. († 260)

św. Lucjusza I pp. m. († 254)

bł. Placydy Wiel zk. († 1877)

bł. Umberta III († 1189)

bł. Narcyza Turchan (1879-1942) franciszkanina, m.

Św. Kazimierz Królewicz. Drugi z kolei syn Kazimierza Jagiellończyka, urodził się 3 października 1458 roku w Krakowie na Wawelu. "Był młodzieńcem szlachetnym, rzadkich zdolności i godnego pamięci rozumu" - pisał jego nauczyciel, ks. Jan Długosz. W 1471 roku wyrusza na Węgry gdzie obiecano mu koronę. Wyprawa kończy się fiaskiem. Po powrocie do kraju królewicz bierze czynny udział w życiu politycznym. Podczas dwuletniego pobytu ojca na Litwie jako namiestnik rządzi w Koronie. Obowiązki państwowe umiał pogodzić bogatym życiem duchowym.

Wezwany przez ojca do Wilna, umiera w drodze - w Grodnie.

"Opowiedziawszy dzień śmierci swej tym, którzy mu w niemocy służyli [...] ducha P. Bogu poleciwszy wypuścił 4 dnia marca R.P.

1484, lat mając 26" - napisał ks. Piotr Skarga. Pochowano go w katedrze wileńskiej, która od tej pory stała się miejscem pielgrzymek. Jest jednym z najbardziej popularnych świętych polskich. Patron Polski, Litwy.

W IKONOGRAFII atrybutem Świętego jest mitra Książęca. Przedstawiany także ze zwojem w dłoni, na którym są słowa łacińskiego hymnu: "Omni die dic Mariae" - ku czci Matki Bożej, do której św. Kazimierz miał wielkie nabożeństwo.

5 Marzec

Jana Teofila Fryderyka Wirgiliusza Adriana Oliwii Wojysława Krzysztofa Wacława Hadriana
Adriata Euzebiusza

Św. Jana Józefa od Krzyża (Karola Gaetano) zk. († 1734)

św. Fokasa m. († ok. 320)

św. Gerazyma op. ps. († ok. 475)

bł. Krzysztofa z Mediolanu kpł. zk. († 1485)

św. Teofila bpa († ok. 195)

św. Wirgiliusza bpa († 618)

Św. Jan Józef od Krzyża (Karol Gaetano), zakonnik. Urodził się w połowie XVII wieku na wyspie Ischia koło Neapolu. Mając 16 lat wstąpił do zakonu franciszkańskiego o najsurowszej regule. Kapłan. Reformator zakonu. Mistrz nowicjatu. Prowincjał. Człowiek wielkiej pokory, umartwienia, roztropności. Obdarzony darem kontemplacji, prorokowania, bilokacji. Zmarł w Neapolu 5 marca 1734 roku.

6 Marzec

Agnieszki Frydolina Kolety Róży Wiktora Jordana
Św. Agnieszki z Pragi (Agnieszki Czeskiej), królowny, ksieni
(1205?[11] - 1282)
św. Róży z Viterbo, dziewicy, zk. († 1253)
św. Kolety, dziewicy († 1477)
św. Cyryla z Konstantynopola mn. († 1224)
św. Ewagriusza bpa († 378)
św. Fridolina misjonarza († 540)
bł. Jordana zk. († 1311)
św. Konona m. († 250)
św. Ollegarego bpa Tarragony († 1137)
bł. Łucji z Caltagirone (1360-1400) zk.

Św. Agnieszka z Pragi (Agnieszka Czeska), królowna, ksieni (1205?[11]-1282), córka króla Czech Przemysława Ottokara I. Agnieszka urodziła się w 1205?[11] r. w Pradze jako córka króla Czech Przemysława Ottokara I. Gdy miała trzy lata, postanowiono wydać ją za mąż za jednego z synów Henryka Brodatego, dlatego w 1216 wyjechała razem ze starszą siostrą Anną na dwór polski. Przebywała głównie w Trzebnicy, gdzie najprawdopodobniej powierzona była opiece św. Jadwigi, której zawdzięcza solidne podstawy życia religijnego. Kiedy dwóch synów króla umarło bardzo młodo, a trzeci poślubił jej siostrę - Annę, Agnieszka powróciła do ojczyzny. Jednak wkrótce znów została wyprawiona z domu, gdyż obiecano jej rękę synowi cesarza Fryderyka II. To małżeństwo również nie doszło do skutku. Agnieszka stanowczo postanowiła być wierną złożonemu przez siebie ślubowi czystości. Po interwencji u papieża Grzegorza IX uzyskała swobodę decyzji, wówczas całkowicie poświęciła się działalności charytatywnej

i pobożnym praktykom.

Zatroszczyła się o dokończenie fundacji swego brata Wacława i dla franciszkanów. Kiedy dowiedziała się od przybyłych do Pragi braci mniejszych o duchowych przeżyciach Klary z Asyżu, zapragnęła gorąco iść za jej przykładem, praktykując franciszkańskie ubóstwo.

Około 1233 roku ufundowała w Pradze szpital oraz klasztor klarysek zwany Czeskim Asyżem, do którego rok później wstąpiła. w uroczystość Zesłania Ducha Świętego w 1234 roku złożyła śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Jej decyzja była głośna w ówczesnej Europie. Klasztor przez nią ufundowany stał się ośrodkiem odnowy religijnej, promieniującym na całą Europę Środkową. Utrzymywała stały kontakt listowny ze św. Klarą z Asyżu i z ówczesnym papieżem. Święta Klara nie szczędziła jej słów zachęty do wytrwania na raz wybranej drodze. Tak zrodziła się ich duchowa przyjaźń trwająca blisko dwadzieścia lat, chociaż nigdy nie spotkały się. Agnieszka Czeska angażowała się w różne akcje mediacyjne. Przypisywano jej także dar prorocstwa i umiejętność czytania w ludzkich sercach.

W swoim dosyć długim życiu, naznaczonym chorobami i cierpieniami, Agnieszka z miłości do Boga i z ogromnym poświęceniem wypełniała posługi miłosierne wobec wszystkich potrzebujących bez względu na ich przekonania, pochodzenie i sposób myślenia. Jednocześnie służyła duchową pomocą młodym ludziom, którzy pragnęli poświęcić się Bogu poprzez życie zakonne. Prowadziła życie pełne wyrzeczenia i dzieł miłosierdzia.

Zmarła w opinii świętości jako ksieni klarysek 2 lub 6 marca 1282 r. Jan Paweł II kanonizował ją razem z Albertem Chmielowskim 12 listopada 1989 roku w Rzymie.

W IKONOGRAFII święta Agnieszka z Pragi przedstawiana jest w habicie franciszkańskim.

[Zobacz też >](#)

W Krakowie istnieje do dzisiaj ulica Koletanek, której nazwa upamiętnia istnienie dawnego klasztoru duchowych córek św. Kolety. Był to odłam klarysek, wspólnoty kontemplacyjnej, założonej w 1211 r przez św. Klarę, z inspiracji samego św. Franciszka z Asyżu.

Św. Koleta. Nazywała się Nicolette Boylet a swoje imię zawdzięczała rodzicom, którzy wymodlili ją w podeszłym wieku, za pośrednictwem św. Mikołaja. Była jedyną córką Małgorzaty i Roberta Boylet - cieśli zatrudnionego przy benedyktyńskim opactwie w Corbel. Przyszła na świat 13 stycznia 1381 r, a kiedy rodzice zmarli jej prawnym opiekunem został opat Raoul de Roye, który próbował wydać ją dobrze za mąż. Ona jednak stanowczo odmówiła, ponieważ od dawna marzyła o habicie. Wstąpiła do beginiek potem przeniosła się do benedyktynek a wreszcie do klarysek. Nigdzie jednak nie odnalazła swego miejsca więc wyjednała zgodę na zamieszkanie w pustelni, jako rekluza (zamurowana). Po czterech latach życia w całkowitym odosobnieniu, podczas których odkryła swoją misję - czasowo utraciła wtedy słuch i wzrok - w 1406 r. uzyskała zgodę na opuszczenie pustelni i przystąpiła do reformowania zakonu klarysek. Nad rozluźnieniem pierwotnej reguły zakonnej, tak jak ona, ubolewał również franciszkanin o. Henryk de Baume, który został jej spowiednikiem i współpracownikiem. Pragnęła uczynić z klasztoru w Corbel centrum swojej reformy, ale kiedy się to nie powiodło w Baume-de-Frontanay, posiadłości należącej do brata o. Henryka, założyła nową wspólnotę zakonną.

Jej dziełu błogosławił Benedykt XIII a ona - jako przełożona generalna koletek -

podróżowała po Francji, Sabaudii i Niemczech, reformując istniejące klasztory i zakładając nowe. Zmarła w 1477 r w Gandawie, a kanonizowano ją w 1807 r.

7 Marzec

Perpetuy Felicity Teresy Pawła Tomasza
Św. Św. Perpetuy i Felicity, męczennic (*WO*)
św. Eubula m. († 308)
św. Gaudioza bpa († 445)
św. Pawła ps. († 540)
św. Pawła bpa Pelusium († 850)
św. Teofila bpa († 845)
św. Teresy Małgorzaty Redi m. († 1770)

Św. Perpetua i św. Felicyta, mężatki, męczennice († 203).

Obie były młodymi mężatkami. Oskarżone jako chrześcijanki zostały pojmane i sprowadzone do Kartaginy. Św. Perpetua miała malutkiego synka, którego jej przynoszono do karmienia. Św. Felicyta była w ósmym miesiącu ciąży. Urodziła w więzieniu dziecko, które jej odebrano. Zachowały się autentyczne dokumenty, opisujące powyższe wydarzenia pamiętnik pisany w więzieniu przez św. Perpetuę oraz relacja naocznego świadka. Mimo próśb ojca, który odwiedzał Perpetuę w więzieniu, nie wyrzekła się swojej wiary. Podczas procesu obie kobiety i trzech mężczyzn skazano na śmierć. Tuż przed męczeństwem otrzymały chrzest, bowiem w czasie aresztowania były jeszcze katechumenkami. Na arenie wypuszczono na nie dzikie zwierzęta, które nie okazały się zbyt drapieżne. Jedynie dotkliwie poraniły kobiety. Gladiatorzy dobili je mieczami. Męczeństwo to stało się sławne w całym Kościele. Liturgia przypominała imiona świętych "bohatek wiary" Perpetuy i Felicyty w każdej Mszy aż do 1969 roku.

W IKONOGRAFII św. Perpetua przedstawiana jest w bogatym stroju patrycjuszki, z naszyjnikiem, welonem. Św. Felicyta w skromnej sukni bez ozdób.

8 Marzec

Jana Beaty Feliksa Wincentego Franciszki Emila
Św. Jana Bożego, zakonnik (*WD*)
Św. Beaty, dziewicy, m. († III w.)
śwśw. Apoloniusza dk. Filemona, mm. († 511)
śwśw. Ariana, Teotyka, mm. († ok. 311)
św. Feliksa bpa († 647)
śwśw. Franciszka, Szymona, Berneux i Antoniego Davelny, bpów mm. w Korei († 1866)
św. Juliana bpa Toledo († 690)
św. Poncjusza dk. m. († 260)

B. Murillo - św. Jan Boży

Św. Jan Boży (Jan Cidade), brat Zakonny. Urodził się w Portugalii. Mając kilka lat, pod wpływem opowieści przygodnego wędrowcy wiedziony chęcią poznania świata, opuścił potajemnie rodzinny dom. Po parotygodniowej wędrówce znalazł schronienie i opiekę u jednego z mieszkańców hiszpańskiego miasteczka Oripeza, który nazwał małego chłopca "Janem otrzymanym od Boga - a Deo". Mając dwadzieścia kilka lat opuścił dom opiekunów. Kilkakrotnie zaciągał się do wojska. Brał udział w wojnie hiszpańsko-francuskiej, był pod Wiedniem z korpusem ekspedycyjnym księcia d'Alba. Przebywał w afrykańskiej Ceucie, następnie na Gibraltarze. Przez pewien czas był wędrownym księgarzem. Podczas pobytu w Granadzie, pod wpływem kazania św. Jana z Avili, podjął radykalną zmianę swego życia. Żywiołowość, z jaką okazywał żal za grzechy i duchową przemianę, spowodowała, że posądzono go o postradanie zmysłów. Umieszczono go w szpitalu dla umysłowo chorych, w którym zetknął się z niehumanitarnymi sposobami traktowania chorych. Kiedy odzyskał wolność, podjął się na stałe opieki nad chorymi. Założył własny szpital, który utrzymywał z kwesty. Organizował w nowej formie szpitalnictwo. Opiekował się także sierotami, ludźmi starymi, bezdomnymi, ubogimi, wędrowcami. z czasem pozyskał sobie towarzyszy- tworząc początki zakonu szpitalnego zwanego "dobrymi braćmi - bonifratrami". Wyczerpany pokutą i niezwykle aktywnym trybem życia.

Św. Jan zmarł w roku 1550, mając 55 lat. Jego relikwie spoczywają w Granadzie. Jest patronem Granady; księgarzy chorych, pielęgniarek i szpitali, opiekunem służby zdrowia.

W IKONOGRAFII przedstawiany jest w prostym habicie bonifratra. w ręku trzyma przekrojony owoc granatu, z którego wyrasta krzyż.

Jego atrybutami są: cierniowa korona, żebrak na plecach, żebrak u stóp.

9 Marzec

Franciszki Brunona Katarzyny Dominika

Św. Franciszki Rzymskiej, zakonnicy (*WD*)

Św. Katarzyny Mammolini, dziewicy, ksieni (1413-1463)

św. Dominik Savio, zakonnik (1842-1857)

śwśw. Cyriona, Kandyda, mm. († ok. 320)

św. Grzegorza bpa († 394)

św. Pacjana bpa Barcelony († 390)

Św. Franciszka Rzymianka, wdowa (1384-1440). Urodziła się w patrycjuszowskiej rodzinie

w Perrione koło Rzymu. w bardzo młodym wieku wydano ją za mąż. Miała troje dzieci. Zasłynęła z dobroczynności.

Podczas wojny króla Neapolu z papieżem pałac jej zrabowano, traci środki do życia, pozostaje sama, bowiem męża i syna

skazano na wygnanie. w czasie epidemii, jaka nawiedziła Rzym w latach 1413-1414, z narażeniem własnego życia

usługuje zarazonym. Jej przykład przyciągnął do pracy charytatywnej, modlitwy i pokuty inne rzymskie matrony

Utworzyły one stowarzyszenie podporządkowane regule św. Benedykta. Po śmierci ostatniego syna, a następnie męża

Franciszka przyjęła habit i zamieszkała przy kościele S.Maria Nova blisko Forum Romanum.

W nim pochowano Świętą, która zmarła 9 marca, mając 56 lat.

Była obdarzona niezwykle łaskami mistycznymi.

W IKONOGRAFII św. Franciszka przedstawiana jest w czarnej sukni i białym welonie, towarzyszy jej anioł, cieszyła się bowiem przywilejem częstego oglądania swego Anioła Stróża. Na niektórych obrazach jej atrybutem jest osioł - symbol pracowitości, wytrwałości, cierpliwości, zdrowego rozsądku, oraz otwarta księga.

Św. Dominik Savio, zakonnik (1842-1857). Najmłodszy wyznawca, jakiego kanonizował Kościół. Urodził się w wiosce Riva di Chieri w Piemontcie. Jego ojciec był rzemieślnikiem, matka krawcową. Mając 12 lat spotkał św. Jana Bosco, który przyjął go do swego Oratorium w Turynie. Nawiązała się między nimi szczególna duchowa więź. w trzy lata później umarł.

Mimo bardzo młodego wieku, pośród zwyczajnych obowiązków codzienności, przebywając między rówieśnikami, osiągnął świętość. Jej rozumienie zawarł w liście do przyjaciela: „Tu, na ziemi świętość polega na tym, aby stale być radosnym i wiernie wypełniać nasze obowiązki.” Pius XI powiedział o nim: „Mały święty, ale gigant ducha.” Beatyfikowany w 1950 roku, kanonizowany w 1954. Jest patronem ministrantów i młodzieży

IKONOGRAFIA ukazuje Świętego z lilią lub z krzyżem w dłoni. Czasami stoi przed statua Matki Bożej. Bywa przedstawiany z aniołem.

10 Marzec

Makarego Aleksandra Eugenii Cypriana Marcellego Kajusa Bożysława

Św. Symplicjusza I pp. († 483)

św. Makarego, bp. († 335?)

św. Attali op. († 626)

św. Droktowusza op. († ok. 580)

bł. Eugenii Milleret zk. († 1898)

śwśw. Kajusa i Aleksandra, mm. († II w.)
bł. Piotra od Jeremiasza zk. († 1452).

Święty Symplicjusz I, papież urodził się w Tivoli, był synem Kastinusa. Za jego pontyfikatu, obejmującego lata 468-483, monofizyci obsadzili ważniejsze biskupstwa, odrzucając postanowienia IV Soboru Powszechnego w Chalcedonie. We wrześniu 476 r. złożono z tronu ostatniego cesarza zachodnio-rzymskiego Romulusa Augustulusa (475-476) i nastąpiło przejście władzy przez cesarza wschodniego Zenona Izauryjczyka (474-491). w Rzymie niektóre gmachy świeckie zaadaptowane zostały na potrzeby Kościoła.

Papież przekształcił budynek na wzgórzu eskwilińskim na kościół S. Andrea in Catabarbara i rozpoczął budowę kościoła S. Stefano Rotondo na Monte Caelio. w swej działalności Symplicjusz podejmował także sprawę prerogatyw biskupa Rzymu na Wschodzie.

Św. Makary był biskupem Jerozolimy prawdopodobnie w latach 314-334. Do końca swoich dni był zawziętym przeciwnikiem arianizmu i energicznie zwalczał tę herezję. Wziął udział w soborze nicejskim w roku 325; wniósł duży wkład w redakcję podstawowych dokumentów soborowych.

Wkrótce po soborze wspólnie ze św. Heleną dokonał cudownego odkrycia: odnalazł w Jerozolimie autentyczny krzyż Pana Jezusa. Syn św. Heleny, cesarz Konstantyn, upoważnił go do zbudowania kościoła pod wezwaniem Grobu Świętego i Zmartwychwstania. Nieco później św. Makary i jego towarzysze, biskupi palestyńscy, otrzymali następną pismo od Konstantyna, nakazujące wybudowanie kościoła w Mamre.

40 męczenników z Sebasty. Sebasta należała do najsilniejszych ośrodków życia chrześcijańskiego w dawnej Armenii. Dlatego też w czasie prześladowań tu właśnie połało się najwięcej krwi. Za czasów Licyniusza istniał legion, który nosił zaszczytną nazwę Fulminatus, czyli Błyskawica.

Żołnierze tego legionu odznaczyli się odwagą i męstwem w boju. Namiestnik cesarza kazał im złożyć ofiarę na cześć jednego z rzymskich bożków. Żołnierze chrześcijańscy w liczbie 40 stanowczo odmówili. Aresztowano więc wszystkich, zaprowadzono ich do Sebasty i długo więziono. Legioniści uczynili wtedy testament, w którym pożegnali się ze swoimi rodzinami i prosili, żeby byli pochowani wszyscy razem.

4 maja 320 r. skazano żołnierzy na śmierć. Wystawiono ich nagich na całą noc na trzaskający mróz. Męczennicy prosili Boga, aby wszyscy, tak jak 40 rozpoczęło mękę, zdołali ją razem zakończyć. Oprawcy siedzieli w ciepłym miejscu i namawiali ich, by się ugięli. Tradycja głosi, że jeden z legionistów rzeczywiście się zламаł i złożył ofiarę. Ale na jego miejsce poniósł śmierć męczeńską jeden ze strażników, zachęcony koronami chwały, jakie ujrzał nad głowami świętych.

Tak więc prośbie dzielnych wojaków stało się zadość, dokładnie 40 oddało życie dla Chrystusa. Inne życzenie zostało spełnione tylko częściowo- pochowano bowiem ich ciała razem, ale wkrótce rozdzielono relikwie i rozdano po wielu kościołach.

Ich wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim obchodzone jest w dzienną pamiątkę śmierci za Martyrologium Rzymskim (9 marca).

Po wprowadzeniu reformy liturgicznej w 1969 roku (po Soborze watykańskim II) męczenników nie ujęto w kalendarzu rzymskim, chociaż nie podważa się faktu ich męczeństwa i występują w wydaniu Martyrologium z 2001 roku.

Kościół ewangelicki i katolicki w Polsce wspominają męczenników 10 marca.

Kościół wschodnie, z uwagi na liturgię według kalendarza juliańskiego, wspominają męczenników 9/22 marca, tj. 22 marca wg kalendarza gregoriańskiego. Kościół koptyjski odpowiednio.

11 Marzec

Konstantyna Ludosława Sofroniusza Eulogiusza Dominika Benedykta Pelagii Edwina

Św. Konstantyn, króla, kpł., m. († 598)

św. Eulogiusz, m. w Kordobie († 859)

św. Benedykta bpa Mediolanu (†725)

bł. Dominika Cam kpł. m. w Indochinach (†1859)

św. Eulogiusza kpł. m. w Kordobie († 859)

św. Eutymiusza bpa m. († 829)

bł. Jana z Farbiano kpł. zk. († 1539)

św. Sofroniusza bpa patr. Jerozolimy (†638)

św. Teresy Małgorzaty m. († 1770)

śwśw. Trofima i Talusa, mm. († 308)

Św. Konstantyn, król, kapłan, męczennik († 598). Był królem Szkocji. Prowadził życie występne. Jednak opamiętał się i rozpoczął żarliwą pokutę. w roku 587 abdykował. Wstąpił do klasztoru irlandzkiego w Ofiary. Po otrzymaniu święceń kapłańskich udał się do rodzinnego kraju, aby nieść Ewangelię. Poniósł śmierć męczeńską.

12 Marzec

Alojzego Justyny Bernarda Teofila Maksymiliana Grzegorza Józefiny Piotra

Św. Maksymiliana, m. († 295)

św. Justyny Francucci Bezzoli, dziewicy, mniszki († 1319)

bł. Alojzego Orione, kpł., zk. (1872-1940)

św. Teofanusa, kronikarza mn. († 817)

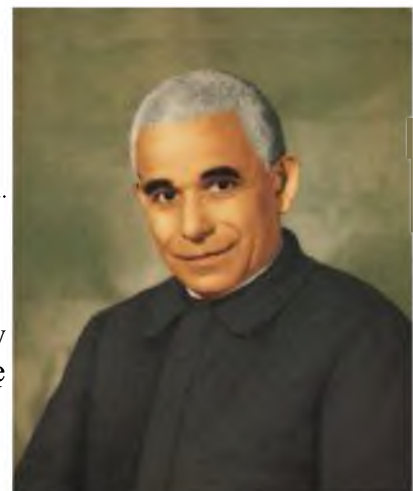
św. Bernarda bpa Kapui († ok. 1109)

św. Egduna kpł. m. († pocz. IV w.)

św. Innocentego I pp. († 417)

św. Piotra dworzanina cesarza m. († 303)

Św. Alojzy Orione, kapłan, zakonnik (1872-1940). Syn kamieniarza. Studiował w seminarium duchownym w Tortonie. Już jako kleryk zajmował się opuszczonymi dziećmi i młodzieżą. Stał się ich wychowawcą i powiernikiem. Włochy przeżywały wtedy kryzys gospodarczy w związku z tym wiele młodych osób, nie mogąc znaleźć pracy, większość czasu spędzało na ulicach. Alojzy po święceniach zakłada szkoły, uczy w nich rzemiosła, przygotowuje do pracy na roli, tworzy internaty Aby zapewnić młodzieży stałą opiekę

i pracę, powołuje zgromadzenie zakonne zwane później orionistami linię męską i żeńską. Następnie zakłada zakon kontemplacyjny, który ma stanowić duchowe i modlitewne zaplecze dla podejmowanej działalności. Don Orione łączył aktywność z kontemplacją. Słynne stały się jego akcje ratunkowe prowadzone po trzęsieniu ziemi na Sycylii. Miał duże poczucie humoru. Don Orione zmarł na zawał serca. Jan Paweł II ogłosił go błogosławionym w 1980 r. **Jego kanonizacji dokonał 16 maja 2004 r. w Rzymie.**

13 Marzec

Krystyny Bożeny Patrycji Macedoniusza Modesty Marka Ernesta Eufrazji Nicefora

Św. Krystyny, m. († 559)

św. Patrycji z Nikomedii, męczennica († IV w.)

śwśw. Roderyka, Salomona, m. († 857)

bł. Angellusa z Pizy kpł. m. († 1232)

św. Ansowina bpa Camerino († 840)

św. Sabina m. († IV w.)

Św. Krystyna, męczennica, urodziła się w Persji. Kiedy pogański król perski, Chozroes I, rozpoczął krwawe prześladowanie, św. Krystyna miała należeć do najpierwszych, która padła jego ofiarą. Śmierć jej męczeńska miała nastąpić 13 marca 559 roku.

z dekretem prześladowczym Chozroesa i łączył się pogrom, jaki poganie urządzili ludności chrześcijańskiej w Persji. Św. Krystyna musiała należeć do znakomitszych wśród nich, skoro tak prędko padła ofiarą prześladowania. Perskie imię Świętej miało brzmieć Jazdin. Święta ma nadto jeszcze nazwy: Sira i Sirin.

W IKONOGRAFII św. Krystyna przedstawiana jest w szacie matrony z palmą męczeńską w ręku.

14 Marzec

Matyldy Leona Łazarza Ewy Jakuba

Św. Matyldy, królowej (895-968)

bł. Ewy z Liège (Leodioum) ps. († 1264?)

św. Eutychiusza patrycjusza m. († 740)

św. Łazarza bpa Mediolanu († 449)

śwśw. Piotra i Afrodyzjusza mm. († V w.)

Św. Matylda, królowa (895-968). Córka księcia saskiego Teodoryka i Reinhildy pochodzącej z duńskiego rodu królewskiego.

Wychowywała ją babka ksieni klasztoru w Herford. Mając 14 lat poślubia Henryka Ptasznika, który w dziesięć lat później zostaje królem Niemiec. Była matką pięciorga dzieci m. in. Ottona I, cesarza. Po śmierci męża oddaje się modlitwie i czynom miłosierdzia. Codziennie gościła przy stole ubogich, widząc w nich samego Chrystusa. Była fundatorką kościołów i klasztorów. Ostatnie lata

spędziła w opactwie w Kwedlinburgu. Tam też w kaplicy zamkowej została obok męża pochowana.

Nie każda Ewa obchodzi imieniny w Wigilię Bożego Narodzenia. w wykazach świętych Pańskich figurują także inne niewiasty, które nosiły to imię. **Błogosławiona Ewa z Liège** - przyjaciółka św. Julianny Cornillon, której zawdzięczamy ustanowienie uroczystości Bożego Ciała - była jedną z promoterek tego święta.

Urodziła się około 1205-1210 r. w okolicach Liège i już od wczesnej młodości łączyły ją serdeczne więzy z Julianną. A musiała się wyróżniać wyjątkowym usposobieniem do modlitwy, kontemplacji i wyrzeczeń, skoro zdołała pozyskać zgodę na status rekluzy, czyli "zamurowanej". Osoby, które obierały taki styl życia, zamieszkiwały w pustelni przylegającej do świątyni, albo chóru kościelnego. Ewa znalazła swoją pustelnię przy kolegiacie św. Marcina w Liège, do której przygarnęła prześladowaną Juliannę. Utrzymywała ścisłe kontakty z kanonikami kolegiaty św. Marcina, m in. Janem z Lozanny i Jakubem Pantaleonem z Troyes. Ten drugi został wkrótce archidiakonem w Leodium, a później legatem papieskim, biskupem Verdun, patriarchą Jerozolimy; wreszcie - papieżem Urbanem IV. To właśnie Ewie przestał Urban IV odpis swojej słynnej bulli "Transiturus", sporządzonej przez samego św. Tomasza z Akwinu, zezwalającej na rozpowszechnianie oficjum na święto Bożego Ciała. Od Hugona z Saint-cher wyjednała Ewa zgodę na rozszerzanie tego święta, także na Polskę, co nastąpiło w 1258 r. Po śmierci Julianny kontynuowała starania o ustanowienie święta Bożego Ciała, modląc się o to nieustannie w swojej rekluzji.

Kiedy zmarła jej grób w kolegiacie St. Martin w Liège stał się miejscem kultu, zaaprobowanego dopiero przez Leona XIII. Wcześniej, w 1622 r., urzędowo rozpoznano relikwie Ewy. które złożono pod ołtarzem Najświętszego Sakramentu.

W IKONOGRAFII bł. Ewę można zobaczyć albo samą, albo z Julianną Liège, z bullą papieską ustanawiającą uroczystość Bożego Ciała w dłoni.

15 Marzec

Klemensa Zachariasza Ludwiki Longina Longinusa

Św. Klemensa Marii Hofbauera, kapłana

W archidiecezjach krakowskiej i warszawskiej oraz diecezji warszawsko-praskiej (WO)

Św. Ludwiki de Marillac, wdowy, zk. (1591-1660)

św. Leokrycji dz. m. († ok. 860)

św. Matrony m. († 304)

św. Menigna m. († 250)

św. Nikandra m. († ok. 304)

św. Placyda Riccardi m. († 1915)

św. Probusa bpa Rieti († ok. 570)

św. Specjoza mn. († ok. 545)

św. Zachariasza pp. († 752)

Św. Klemens Maria Hofbauer (Dworzak), kapłan, Zakonnik. Urodził się 26 grudnia 1751 roku na Morawach w Tasovicach w licznej rodzinie rzeźnika. Po śmierci ojca pracował jako piekarz. Długi czas poszukiwał swego miejsca w życiu. Dzięki wytrwałości i ludzkiej pomocy ukończył studia uniwersyteckie w Wiedniu. w Rzymie zetknął się z zakonem redemptorystów do którego wstąpił. Po otrzymaniu święceń kapłańskich wysłano go do Wiednia, a następnie na Pomorze. Ze względu na złe drogi i ostrą zimę zatrzymał się na jakiś czas w Warszawie. Chwilowy postój przemienił się w pobyt trwający 21 lat. Klemens wraz z dwoma towarzyszami otrzymał w opiekę kościół św. Benona, dom sierot i szkołę rodzin rzemieślniczych. Czasami musiał żebrac, aby je utrzymać. "Pewnego dnia zaszedł po prośbie do karczmy Kiedy zwrócił się o datek do grających w karty jeden z graczy uderzył go w twarz, na co Święty odpowiedział: <To dla mnie, a co dla moich sierot?> Skruszeni kompani oddali całą ugraną." Prowadził działalność charytatywną, opiekę nad służącymi - których było wtedy w stolicy około 11 000. Uruchomił drukarnię i wydawnictwo książek religijnych oraz stowarzyszenie dla pogłębiania wiedzy religijnej. w ten sposób powstała pierwsza placówka jego zakonu w Polsce. Był wybitnym kaznodzieją. w roku 1808 wydano dekret o kasacie zakonu redemptorystów Klemens wraz z innymi został wywieziony do twierdzy w Kostrzynie. Po uwolnieniu został przymuszony do opuszczenia Polski. Udał się więc do Wiednia, gdzie rozpoczął działalność duszpasterską, zwłaszcza wśród młodej inteligencji. Jego gorliwość budziła sprzeciw miejscowych władz. Zmarł w opinii świętości 15 marca 1820 roku. Patron Warszawy. Także kelnerów i piekarzy.

W IKONOGRAFII św. Klemens przedstawiany jest w habitcie. Jego atrybutem jest krzyż.

Św. Ludwika de Marillac, zakonnica, urodziła się w Paryżu 12 sierpnia 1591 r. Jej ojciec był radcą parlamentu francuskiego. Całą niemal młodość spędziła Ludwika w internatach zakonnych: najpierw w luksusowym siostr dominikanek z Poissy, gdzie przebywała do 13 roku życia, potem zaś w znacznie skromniejszym internacie w Paryżu. Za poradą krewnych wyszła za Antoniego Le Gras, sekretarza królowej Anny Medycejskiej. Nie miała jednak z nim szczęścia. Mąż był nerwowy, gwałtowny, nadto na skutek schizofrenii utracił intratną posiadłość. Zmarł młodo w roku 1625. Pod kierownictwem św. Franciszka Salezego i św. Wincentego a Paulo św. Ludwika czyniła duże postępy na drodze doskonałości chrześcijańskiej.

Wincenty a Paulo ustanowił Ludwikę najpierw wizytatorką bractw miłosierdzia. Ludwika wywiązała się z tego zadania bardzo dobrze, odwiedzając poszczególne placówki, instruując,

usuwając nadużycia, zapalając do miłosierdzia. Wtedy św. Wincenty powierzył Ludwice opiekę bezpośrednią nad "Córkami Miłości". Były to proste, wiejskie dziewczęta, które miały dobrą wolę, ale najczęściej nie miały pojęcia, jak się przy chorych i ubogich zachować. W taki sposób zrodziło się wielkie dzieło, nowa rodzina zakonna "Sióstr Miłosierdzia", zwana popularnie szarytkami. Za dzień narodzin zgromadzenia uważa się 25 marca 1642 roku, kiedy to pierwsze cztery siostry wraz z panią Le Gras złożyły swoje śluby na ręce św. Wincentego.

Ludwika zmarła 15 marca 1660 roku, gdy miała 69 lat. Na chwałę ołtarzy musiała długo czekać: beatyfikował ją papież Benedykt XV w roku 1920, a kanonizował papież Pius XI w 1934 roku. Papież Jan XXIII ogłosił św. Ludwikę patronką służby socjalnej (1960). Relikwie Świętej spoczywają w kaplicy domu macierzystego Sióstr Miłosierdzia w Paryżu.

16 Marzec

Gabriela Hilarego Izabeli Juliana Herberta Zbigniewa Cyriaka Tacjana Euzebiei Oktawii
Renata

Św. Gabriela Lalemant, zk., m. († 1649)

św. Heriberta (Herberta), bpa († 1021)

św. Abrahama ps. († IV w.)

św. Agapita bpa († ok. 232)

śwśw. Jana de Brebeuf kpł. Antoniego Daniela, Karola Garnier, Natalisa Chabanela, zk. mm.
(† 1649)

św. Juliana m. († IV w.)

św. Papasa m. († ok. 300)

bł. Torello ps. († 1282)

Św. Gabriel Lalemant, zakonnik, męczennik. Urodził się w 1610 roku w Paryżu. Był synem adwokata. Mając 20 lat wstąpił do jezuitów. Studiował teologię w Bourges. Przyjąwszy święcenia kapłańskie uczył w La Feche, Moufins, Bourges. w 1646 roku przybył do Quebecu, gdzie prowadził działalność ewangelizacyjną. w 1648 roku razem z Janem de Brebeuf podjął pracę misyjną wśród Indian. Zginął śmiercią męczeńską 16 marca 1649 roku podczas walki Irokezów z Huronami. Beatyfikowany przez Piusa XI w 1925 roku, kanonizowany w 1930.

17 Marzec

Patryka Gertrudy Zbigniewa Jana Józefa Aleksego Gabriela

Św. Patryka, biskupa (*WD*)

Św. Gertrudy, królowny, ksieni († 653/659?)

św. Agrykoli bpa († 580)

św. Pawła m. († ok. 760)

Święty Patryk, biskup urodził się w Brytanii w 385 roku. Nosił celtyckie imię Sucat. Kiedy miał 16 lat, korsarze porwali go do Irlandii. Przez 6 lat był tam pasterzem owiec. z tej to okazji nauczył się języka irlandzkiego. Na przypadkowym statku udało mu się zbiec do północnej Francji. Tam kształcił się w dwóch najgłośniejszych wówczas szkołach misyjnych: w Erinsi i w Auxerre. Podjął studium przygotowujące go do pracy na misjach. Był uczniem św. Germana z Auxerre. Przez jakiś czas przebywał w Italii i w koloniach mnisznych na wyspach Morza Tyrreńskiego.

W tym czasie zmarł w Irlandii, wysłany tam na misję przez papieża św. Celestyna I, biskup, św. Palladiusz. Postanowiono na jego miejsce wysłać Patryka. Na biskupa wyświęcił go papież w roku 432 i wysłał go do Irlandii. Patryk zastał w Irlandii małe grupy chrześcijan, ale stanowiły one wyspy w morzu pogaństwa. Krajem rządili naczelnicy szczepów i znakomitych rodzin. Kapłani pogańscy zażywali wielkiej powagi. Patryk swoim umiarem i podarkami zdołał większość z nich pozyskać dla wiary. Obchodził poszczególne rejony Zielonej Wyspy, wstępując najpierw do ich władców i prosząc o zezwolenie na głoszenie Ewangelii. w Armagh założył swoją stolicę, skąd czynił wypady na cały kraj.

Bywały wypadki, że przeszkadzano mu w jego misji; bywały też na jego życie zamachy. Na ogół jednak praca jego miała ton spokojny. Spotykał się z życzliwością tak poszczególnych władców, jak i miejscowej ludności. Aby sobie nie zrażać władców niektórych grup etnicznych, dla poszczególnych szczepów ustanawiał biskupów. Kapłanów, których zadaniem było niesienie im pomocy, podobnie jak to uczynił św. Augustyn i św. German, zobowiązał do życia wspólnego na wzór klasztorów. Do liturgii wprowadził obrządek, jaki wówczas był powszechnie przyjęty w Galii (we Francji).

Do nawrócenia całej wyspy św. Patryk potrzebował wielu ludzi. Misjonarze na jego apele zgłaszali się tłumnie. Największą wszakże pomocą byli dla niego mnisi. z nich to tworzył ośrodki duszpasterskie. Tak więc w Irlandii powstał jedyny w swoim rodzaju zwyczaj, że opaci byli biskupami, a mnisi w klasztorach ich wikariuszami. w tej pracy okazał się dla Patryka mężem opatrnościowym św. Kieran. Według podania św. Patryk miał wręczyć św. Kieranowi dzwon, którym tenże zwoływał mnichów i wiernych na wspólne pacierze liturgiczne. To było także osobliwością Irlandii. Zwyczaj dzwonienia rozpowszechnili mnisi irlandzcy po całej Europie.

Ostatnie dni swojego życia spędził św. Patryk w zaciszu klasztornym, oddany modlitwie i ascezie. Utrudzony pracą apostolską oddał duszę Panu 17 marca 461 w Armagh (Ulster, Północna Irlandia), które to miasto stało się odtąd stolicą prymasów irlandzkich. Patryk przeżył

ok. 76 lat, w tym ok. 40 lat w Irlandii. Irlandia czci go więc jako swojego apostoła, ojca i patrona. Jest także patronem fryzjerów, kowali, górników, upadłych na duchu oraz opiekunem zwierząt domowych.

W IKONOGRAFII Święty przedstawiany jest w biskupim stroju. Jego atrybutem jest liść koniczyny, wąż.

Św. Gertruda, królowna, ksieni, urodziła się w Nivelles w 626 roku. Córka króla Pepina i św. Idubergi. Jej matka po śmierci męża założyła klasztor żeński, do którego wstąpiła wraz z córką. z czasem Gertruda, pełna gorliwości i miłosierdzia, została w nim ksienią. Dzięki jej wysiłkom klasztor zasłynął jako ośrodek promieniujący wiedzą i kulturą. Zmarła 17 marca 653/659? roku. Jest patronką miasta Nivelles; pielgrzymów, podróżujących, ogrodników, szpitali. Opiekunka kotów.

W IKONOGRAFII święta przedstawiana jest w uroczystych szatach z koroną księżącą na głowie. Jej atrybuty: korona, model kościoła, a także szpitala, otwarta księga, mysz na księżce lub u stóp.

18 Marzec

Cyryla Edwarda Boguchwały Narcyza

Św. Cyryla Jerozolimskiego, biskupa i doktora Kościoła (*WD*)

Św. Edwarda, króla, m. († 978)

św. Anzelma bpa Mantui († 1086)

św. Frigidiana bpa († 588)

śwśw. Narcyza bpa i Feliksa dk. mm. († IV w.)

św. Salwatora z Horty m. († 1567)

Św. Cyryl Jerozolimski, biskup, doktor Kościoła. Cyryl urodził się około 315 roku w Jerozolimie. Pochodził z rodziny chrześcijańskiej, bardzo przywiązanej do wiary świętej. Zwyczajem pobożnych rodzin Cyryl od młodości zaprawiał się w ascezie chrześcijańskiej w jednym z klasztorów Palestyny. z rąk biskupa Jerozolimy, św. Makarego, przyjął święcenia diakonatu (334), a z rąk jego następcy, św. Maksyma, otrzymał święcenia kapłańskie (344).

Po śmierci św. Maksyma na stolicę jerozolimską został wybrany św. Cyryl. Ze względu na rangę pierwszej w świecie stolicy biskupiej wybór musiał zatwierdzić synod w Konstantynopolu, cesarz i papież. Cyryl z takim zapalem zabrał się do pasterzowania, że współczesny mu św. Bazyli Wielki († 379) wyraża o nim najwyższe pochwały.

Trzykrotnie był zsyłany na wygnanie z powodu zdecydowanej postawy wobec arian. Najpierw wystąpił przeciwko niemu ariański metropolita Cezarei Palestyńskiej, Akacjusz. Skłonił on ariańskiego cesarza Konstancjusza, żeby ten skazał Cyryla jako "heretyka" na wygnanie (351). Święty został zesłany do Tarsu, rodzinnego miasta św. Pawła Apostoła. Tamtejszy biskup przyjął go z wielką czcią. Synod w Seleucji potępił arianizm, Akacjusza skazał na wygnanie, a św. Cyryla odwołał z banicji. Po 9 latach Cyryl mógł wreszcie powrócić do swojej owczarni. Akacjusz jednak nie myślał bynajmniej ustąpić. Korzystając z ponownej życzliwości cesarza wymógł na nim, by na synodzie w Konstantynopolu Cyryl został ponownie potępiony i skazany na wygnanie. Tym razem tułaczka biskupa nie trwała

długo, bo w kilka miesięcy potem kolejny cesarz, Julian Apostata, pozwolił mu powrócić. Nie niepokojono go przez 19 lat. w tym czasie rozwinął pełną działalność, aby przywrócić jedność Kościołowi w Jerozolimie. Wtedy powstała większość jego katechez, czyli mów, w których wyjaśnił całokształt prawd wiary Chrystusowej.

Po rychłej śmierci Juliana Apostaty panowanie objął znowu cesarz ariański, Walens (364-378). Cyryl musiał po raz trzeci opuścić swoją owczarnię. Pozostał na banicji 8 lat, czyli aż do swojej śmierci, bowiem następca cesarza Walensa, Walentynian, także arianin, nie pozwolił mu wrócić. Cyryl pożegnał ziemię dla nieba daleko od diecezji 18 marca 386 roku, gdy miał ok. 71 lat życia i 38 lat pasterzowania.

Cyryl brał udział w Soborze Konstantynopolijskim i w roku 381, który biskupom Konstantynopola przyznał pierwsze miejsce po Rzymie. w swojej spuściźnie literackiej zostawił dwie serie katechez: dla katechumenów i dla ochrzczonych. Jest to bodajże pierwszy systematyczny wykład nauki katolickiej i jeden z pierwszych traktatów o Najświętszym Sakramencie. Dzieje Chrystusa Pana przedstawia św. Cyryl jako dzieje zbawienia rodzaju ludzkiego. Tak też pojmuje historię biblijną. Od nawróconych żąda biskup odmiany życia. Do najcenniejszych katechez zalicza się pięć katechez "mistagogicznych", w których autor wykłada naukę Kościoła: o Chrzcie świętym, Bierzmowaniu i Eucharystii. Przy Najświętszym Sakramencie św. Cyryl wyraża głęboką wiarę w realną obecność Pana Jezusa, a Komunię świętą nazywa "wcieleniem z Chrystusem".

Leon XIII ogłosił w 1882 r. św. Cyryla Jerozolimskiego doktorem Kościoła.

Św. Edward, król, męczennik, urodził się w 963 roku. Był najstarszym synem Edgara Spokojnego, króla Anglii. Miał 12 lat, gdy objął tron. Za doradcę obrał sobie św. Dunstana, prymasa Anglii. Za jego panowania nastąpiła reakcja przeciw pro chrześcijańskiej polityce ojca. 18 marca 978 roku, jadąc z polowania, udał się na zamek Corfe, aby odwiedzić macochę i brata. Zanim zsiadł z konia, napadli go i zamordowali najemnicy nasłani przez macochę (?). Pochowano go w opactwie Shaftesbury Grób otoczono czcią, którą wzmógł rozgłos cudów.

W IKONOGRAFII św. Edward ukazwany jest z koroną na głowie w długiej, królewskiej szacie. Jego atrybutami są: sztylet, puchar z wężem.

19 Marzec

Józefa Bogdana Marka

Św. JÓZEFA, OBLUBIENKA NMP (UROCZYSTOŚĆ)

W diecezjach łódzkiej i wrocławskiej - głównego patrona archidiecezji i diecezji (UROCZYSTOŚĆ)

Św. JÓZEFA, OBLUBIENKA NMP, OPIEKUNA ZBAWICIELA

W diecezji kaliskiej i legnickiej - głównego patrona diecezji (UROCZYSTOŚĆ)

bł. Jana z Parmy kpł. m. († 1289)

św. Jana z Syrii m. († IV w.)

śwśw. Landoalda kpł. Amancjusza dk. mm. († 668)

św. Marcela Callo († 1945)
św. Marka z Montegallo kpl. m. († 1496)
św. Panchariusza m. († ok. 303)
św. Sybiliny Boscossi ps. (†1367)

Św. Józef, Mążnek i Oblubieniec Najświętszej Maryi Panny Opiekun Pana Jezusa. Wywodził się z rodu króla Dawida. Mimo wysokiego pochodzenia nie posiadał żadnego majątku. Na życie zarabiał stolarstwem, ciesielką. Zaręczony z Maryją, stanął przed tajemnicą cudownego poczęcia. Postanowił wówczas dyskretnie się usunąć. Wprowadzony jednak przez anioła w tajemnicę, wziął Maryję do siebie, do domu w Nazarecie ([Mt 1-2; 13,55; Łk 1-2](#)). Podporządkowując się dekretowi o spisie ludności, udał się z nią do Betlejem, gdzie urodził się Jezus. Po nadaniu Dziecięciu imienia i przedstawieniu Go w świątyni, w obliczu prześladowania ucieka z Matką i Dzieckiem do Egiptu. Po śmierci Heroda wraca do Nazaretu. Po raz ostatni Józef pojawia się na kartach Pisma Świętego podczas pielgrzymki z dwunastoletnim Jezusem do Jerozolimy. Uważa się, że zmarł wcześniej, jeszcze przed rozpoczęciem nauczania publicznego przez Pana Jezusa. Apokryfy i pisma Ojców Kościoła wysławiają jego cnoty i niewysłowione powołanie - oblubieńca Maryi, żywiciela

i wychowawcy Jezusa. Jest patronem Kościoła powszechnego, licznych zakonów krajów: Austrii, Czech, Filipin, Hiszpanii, Kanady, Portugalii, Peru, wielu diecezji, miast oraz patronem małżonków i rodzin chrześcijańskich, ojców sierot, a także cieśli, drwali, rękodzielników, robotników, rzemieślników wszystkich pracujących, uciekinierów. Patron dobrej śmierci.

W IKONOGRAFII św. Józef przedstawiany jest z Dziecięciem Jezus na ręku, z lilią w dłoni. Jego atrybutami są m. in. narzędzia ciesielskie: piła, siekiera, warsztat stolarski; bukłak na wodę, kij wędrowca, kwitnąca różdżka (Jessego), miska z kaszą, lampa, winorośl.

20 Marzec

Maurycyego Klaudii Aleksandry Eufemii Kiry Wolfganga Teodozji Anatola Sebastiana Herberta Wulframa

Św. Aleksandry, m. († ok. 300)

św. Maurycyego Csak zwanym także Panońskim, książe, zk. (1280-1336)

św. Wolframa (Wulframa), bpa Fontanelle († 704)

bł. Ambrozego z Sieny zk. († 1286)

bł. Hipolita Galantini zk. († 1619)

św. Kutberta bpa († 687)

św. Nicetasa bpa w Apolonii († 735)

Św. Maurycy Csak zwany także Panońskim, książe, zakonnik (1280-1336). Pochodził z rodziny węgierskiego możnowładcy. Po trzech latach małżeństwa jego żona wstąpiła do dominikanek, on zaś do dominikanów rezydujących na wyspie św. Małgorzaty w Budapeszcie. Zastąpił z gorliwości w modlitwie, pokorze, w posługiwaniu potrzebującym.

Św. Aleksandra, męczennica, pochodziła z Ancyry (dzisiejszej Ankary). Miała odmówić udziału w procesji z posązkami Artemidy i Ateny. Podczas wyznania wiary w Chrystusa została skazana na śmierć. Utopiono ją wraz z sześcioma innymi dziewczętami w bagnach, w pobliżu rodzinnego miasta.

21 Marzec

Mikołaja Benedykta Lubomira Hugolina Feliksa

Św. Mikołaja z Filie, pustelnika (1417-1487)

bł. Hugolina Zeffirini ps. († 1370)

św. Lupicyna op. († 480)

św. Serapiona ps. bpa († ok. 362)

Św. Mikołaj z Flüe, pustelnik (1417-1487). Syn skromnego górala. Na życzenie rodziców pojął za żonę Dorotę Wyss, z którą miał dziesięcioro dzieci. Mikołaj był radcą, kantonalnym sędzią, deputowanym do federacji kantonów szwajcarskich. w latach 1433-1460 pełnił służbę wojskową w randze oficera. Cieszył się poważaniem i szacunkiem. Mając 50 lat za zgodą małżonki opuścił dom, rodzinę i został pustelnikiem. Przychodzili doń ludzie szukając rady i pomocy. Modlitwę łączył z pokutą. Był jednym z najwybitniejszych mistrzów medytacji u schyłku średniowiecza. Mistyk. Obdarowany niezwykłymi charyzmatami przez 19 lat jego pożywieniem była wyłącznie Eucharystia. Podczas wojny domowej pomiędzy stanami uratował jedność Szwajcarii. Mediował w sporze między Austrią a swoją ojczyzną. Zmarł 21 marca 1487 roku. Główny patron Szwajcarii.

W IKONOGRAFII św. Mikołaj przedstawiany jest w długiej pokutnej szacie, boso. Jego atrybutami są: kij wędrowca, wieniec z róż.

22 Marzec

Zachariasza Katarzyny Bogusława Benwenuta Baldwina Bazylego Oktawiana Hugolina

Św. Zachariasza, pp. († 752)

św. Lei, wdowy († 383)

bł. Baldwina z Boucle m. († 1205)

św. Bazylego kpł. m. († ok. 362)

św. Benwenuta bpa Osimo († 1282)

św. Deogratias bpa Kartaginy († 457)

bł. Isnarda zk. († 1244)

św. Oktawiana adk. m. († ok. 484)

św. Pawła bpa w Narbonne m. († III w.)

Św. Zacharyasz, papież. Był Grekiem. W roku 741 roku wybrany na stolicę Piotrową. Łagodnością i życzliwością zjednał sobie lud Italii, cesarza, sąsiadów. Utrzymywał dobre stosunki z Konstantynopolem. Zawarł pokój z Longobardami, odzyskując część ziem i jeńców. Kiedy zaprzyjaźniony król Ratchis utracił tron, przyjął go do siebie. Zawarł sojusz z Frankami oraz udzielił poparcia Pepinowi Małemu. Zmarł

w 752 roku.

23 Marzec

Turybiusza Józefa Pelagii Feliksa Zbysława Wiktora Wiktoriana Rebeki

Św. Turybiusza z Mongrovejo, biskupa (*WD*)

św. Benedykta m. († VI w.)

św. Józefa Oriol kpl. († 1702)

św. Nikona m. († 251)

bł. Rebeki Al-Rayes zk. († 1914)

św. Wiktoriana prokonsula m. († 434)

Św. Turybiusz z Mogrovejo, biskup. Urodził się w 1531 roku w rodzinie szlacheckiej w Mayorga - prowincja León (Hiszpania). Studiował w Salamance i Koimbrze. w 1579 roku został biskupem Limy. w ogromnej, prawie misyjnej diecezji próbował uporządkować życie religijne, podnieść poziom intelektualny i moralny kleru. Był człowiekiem modlitwy. Prowadził życie pełne umartwienia. Zmarł podczas pasterskiej wizytacji 23 marca 1606 roku. Beatyfikował go Innocenty XI (1679), kanonizował Benedykt XIII (1726). Jest patronem Peru.

24 Marzec

Katarzyny Gabriela Marka Marii Sewera Dydaka

Św. Katarzyny Szwedzkiej, księżniczki, zk. (1330-1380)

bł. Józefa Dydaka kpl. zk. († 1801)

bł. Jana del Bastione zk. († 1290)

św. Latyna bpa († ok. 115)

św. Pigmeniusza kpl. m. († ok. 362)

śwśw. braci Romulusa i Sekunda mm. († 305)

św. Symeona m. († 1475)

śwśw. Tymolausa, Aleksandra, Dionizego, Pauzydesa, Agapiusza, mm. († ok. 305)

bł. Dydaka z Kadyksu (1743-1801)

Św. Katarzyna Szwedzka, księżniczka, zakonnica (1330-1380). Urodziła się w 1330 r. jako druga córka św. Brygidy i księcia Ulfa Gudmarssona.

W dzieciństwie oddano ją do internatu cystersek w Riseberg, gdzie otrzymała pełne wykształcenie i religijne wychowanie. Po wyjściu z klasztoru została wydana za szlachetnego rycerza, Edgarda z Kyren. Oboje złożyli ślub dozgonnej czystości.

W roku 1350 św. Katarzyna udała się wraz z matką, św. Brygidą, do Rzymu z okazji roku jubileuszowego dla zyskania odpustu zupełnego. Podczas pielgrzymowania otrzymała wiadomość o śmierci męża. Pozostała więc z matką w Rzymie, oddana dziełom pobożnym i miłosiernym. Przez 25 lat pomagała także św. Brygidzie w założeniu i utrwaleniu nowej rodziny zakonnej, brygidek. z matką odbywała równocześnie pielgrzymki do różnych miejsc świętych. W roku 1373 na jej rękę pożegnała życie doczesne dla wiecznego św. Brygida, wyczerpana bardzo nużącą pielgrzymką do Ziemi Świętej. Kiedy Katarzyna wiozła relikwie matki do Szwecji, przejeżdżała także przez polskie Pomorze.

W 1375 roku Katarzyna wstąpiła do klasztoru brygidek w Vadstena, dokąd złożyła relikwie św. Brygidy. Dla niewiadomych przyczyn niebawem opuściła jednak ten klasztor i powróciła do Rzymu. Zamieszkała w tym samym domu, w którym przedtem mieszkała z matką. Równocześnie podjęła starania o jej kanonizację. Nie doczekała się jej wprawdzie, ale nastąpiła ona niedługo po jej śmierci, bo w roku 1391. Niemniej żarliwie zabiegała Katarzyna o zatwierdzenie zakonu brygidek. Doczekała się tego, gdy papież Urban VI wydał w tej sprawie dekret w 1378 roku.

Tymczasem klasztor w Vadstena, pozbawiony energicznego kierownictwa, zaczął się chylić ku upadkowi. Katarzyna powróciła więc do Szwecji, by ponownie stanąć na jego czele. Niestety, wkrótce po jej przybyciu, 24 marca 1380 r. zabrała ją z ziemi nagle śmierć.

Według podania Katarzyna miała ocalić swoimi modłami Rzym w czasie gwałtownego wylewu rzeki Tybr. Legenda ta jest przedstawiona plastycznie na ścianie kaplicy-domu, który Katarzyna przez szereg lat zamieszkiwała z matką i później sama.

Liczne łaski, jakie wierni otrzymali na grobie św. Katarzyny w Vadstena, skłoniły naród szwedzki do starania się o jej kanonizację. Przejście Szwecji na protestantyzm przerwało te starania. Kult ostatecznie zatwierdził papież Innocenty VIII, kiedy zezwolił na uroczyste przeniesienie relikwii Katarzyny 1 sierpnia 1489 roku. Kiedy nastał protestantyzm, zaczęto niszczyć ślady katolicyzmu i wówczas zaginęły bezpowrotnie relikwie św. Katarzyny. Obecnie (od roku 1895) dom św. Brygidy i św. Katarzyny w Rzymie jest w posiadaniu karmelitanek. Katarzyna jest patronką Szwecji, a także ludzi dotkniętych niepowodzeniami.

W IKONOGRAFII Święta ukazywana jest z kielichem w dłoni.

25 Marzec

Małgorzaty Marii Wieńczysława Marioli Prokopa Ireneusza Dyzmy Dyzmasa

Św. Małgorzaty Clitherow, m. (1555-1586)

śwśw. Baroncjusza, Dezyderego († VII w.)

św. Hermelanda op. († ok. 720)

św. Ireneusza bpa m. († 305)

św. Łucji Filippini dz. zk. († 1732)

św. Kwiryra m. († ok. 268)

św. Pelagiusza bpa Laodycei († 381)

św. Prokopa op. († 1053)

Św. Małgorzata Clitherow, męczennica (1555-1586). Urodziła się w Anglii, w rodzinie anglikańskiej. Mając kilkanaście lat wychodzi za mąż. Matka dwojga dzieci. w kilka lat po ślubie przyjmuje katolicyzm. Za udzielanie schronienia w swym domu katolickim księżom zostaje aresztowana i osadzona w więzieniu, gdzie wywierano na nią presję, aby wyrzekła się wiary. Po dwóch latach więzienia wykonano na niej wyrok śmierci przez zmiżdżenie.

26 Marzec

Ludgera Emanuela Teodora Dyzmy Ludgera Larysy

Tymoteusza Tekli Brauliona

Św. Ludgera, bpa († 809)

św. Brauliona bpa Saragossy († ok. 651)

św. Dyzmy „Dobrego łotra” († I w.)

św. Eutychiusza m. († VI w.)

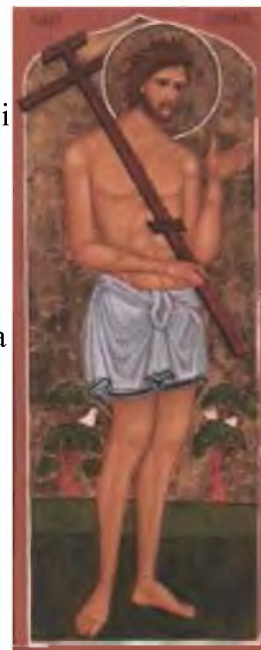
św. Feliksa bpa Trewiru († ok. 400)

św. Kastula m. († pocz. IV w.)

Święty Dyzmas był tym człowiekiem, o którym pisze w swojej Ewangelii św. Łukasz, że kiedy jeden z ukrzyżowanych z Jezusem łotrów urągał Mu, skarcił go, że oni umierają słusznie, za swe zbrodnie, ale Jezus nic złego nie uczynił. i zwrócił się do Jezusa, prosząc, żeby wspomniał na niego, kiedy już przyjdzie do swego królestwa. a Jezus obiecał Dobremu Łotrowi - bo tak go od tego czasu nazywamy - że jeszcze dziś będzie z Nim w raju. Był to pierwszy swoisty akt kanonizacji, którego jeszcze na Krzyżu dokonał Chrystus.

O Dobrym Łotrze pisało wielu Ojców Kościoła i świętych. Jego imię Dyzmas pochodzi z pism apokryficznych. Kościół wschodni czci go nawet jako męczennika. w Bolonii, w kościele Św. Witalisa i w bazylice Św. Stefana oddawano cześć częściom krzyża, na którym Dobry Łotr miał ponieść śmierć. Pielgrzymi, udający się do Ziemi Świętej, chętnie nawiedzali miejscowość "Latrum" w pobliżu Emaus, która im przypominała postać Dobrego Łotra.

Dobry Łotr jest symbolem Bożego Miłosierdzia; pokazuje, że nawet w ostatniej chwili życia można jeszcze powrócić do Boga. Św. Dyzmas jest patronem Gallipoli (Apulii), złodziei, skazanych na śmierć i dobrej śmierci.

Św. Ludger, biskup. Urodził się około 742 roku w Fryzji. Wykształcenie uzyskał w szkole przyklasztornej w Utrechcie oraz w Yorku. Przyjąwszy święcenia kapłańskie podjął pracę misyjną. Po pewnym czasie, z powodu powstania Sasów, udał się do benedyktynów na Monte

Cassino. Tam przebywał około trzech lat. Wezwany przez Karola Wielkiego (787), podjął przerwana pracę misyjną, stając się apostołem Fryzów, Danii, Westfalii. Zakładał liczne kościoły oraz klasztory. w 804 roku został biskupem Minigardeford. Stało się ono zalążkiem **miasta Münster. Biskup Ludger zmarł 26 marca 809 roku.**

27 Marzec

Ernesta Lidii Ruperta Gelazego Peregryna Fileta Jana Gerwazego

Św. Ernesta, opata, m. (†1148)

św. Ruperta z Salzburga, bpa († ok. 718)

św. Aleksandra żołnierza m. († pocz. IV w.)

bł. Franciszka Fa di Bruno kpl. zk. († 1888)

św. Gelazego bpa Armagh († 1174)

św. Jana ps. († 394)

śwśw. Zanitasa, Łazarza, Marotasa, Narsesa, mm. († IV w.)

Św. Ernest, opat, męczennik, pochodził z rodziny szlacheckiej. Był opatem w klasztorze w Zwiefalten. Wziął udział w II wyprawie krzyżowej do Ziemi Świętej. Zginął pod Doryleą we Frygii w 1147 roku podczas bitwy z wojskami otomańskimi. Według innej wersji głosił Ewangelię Persom i Arabom. Zginął w 1148 roku śmiercią męczeńską z rąk muzułmanów w Mekce.

28 Marzec

Joanny Jana Anieli Kastora Guntrana Krzesisława Doroteusza

Bł. Joanny Marii de Maillé, wdowy (1332 - 1414)

św. Guntrama, króla Franków († 593)

św. Kastora m. († pocz. IV w.)

śwśw. Pryskusa, Malachiasza, Aleksandra, mm. († ok. 260)

śwśw. Rogata, Sukcesa, mm. († 513)

św. Spesa op. († 513)

Bł. Joanna Maria de Maillé, wdowa (1332-1414). Poślubiła młodego barona de Silly który wróciwszy z niewoli angielskiej zmarł z trudów i wyczerpania. Joanna osiadła w Lours, w skromnym mieszkaniu przylegającym do klasztoru franciszkanów. Wiodła życie pełne umartwienia, modlitwy i poświęcenia. Przez pewien czas pracowała jako posługaczka w miejscowym szpitalu. Umarła mając 82 lata.

29 Marzec

Stefana Bertolda Wiktoryna Wiktoryny Eustachego Helmuta Bernarda Cyryla Józefa

Nikodema Rudolfa

Św. Stefana IX, pp. († 1058)

śwśw. Armogasta dworzanina, Maskuła aktora, Satura, mm. († V w.)

bł. Bertolda m. († poł. XIII w.)

św. Cyryla dk. m. († ok. 362)

św. Eustazjusza bpa Neapolu († III w.)

św. Ludolfa z Ratzenburga († 1250)

Św. Stefan IX, papież († 1058). Był 150 papieżem Kościoła, a jego krótki, zaledwie ośmiomiesięczny pontyfikat, trwał od 3 sierpnia 1057

r. do 29 marca 1058 r.

Fryderyk z Gozelon - bo takie było jego prawdziwe imię - to wnuk ostatniego króla Italii oraz syn księcia Lotaryngii. Jako człowiek niepospolitych zalet i dobrego pochodzenia już podczas nauki w szkole katedralnej w Liege, został zauważony przez papieża Leona IX. Zabrał on kanonika Fryderyka do Wiecznego Miasta i ustanowił swoim kanclerzem. a był to czas reformowania Kościoła, licznych synodów i przywracania dyscypliny kościelnej. w 1054 r., po śmierci Leona IX, Fryderyk osiadł w słynnym opactwie benedyktyńskim na Monte Cassino, gdzie niebawem został opatem. Wkrótce, już jako kardynał i legat papieski, otrzymał polecenie doręczenia ekskomuniki patriarsze Konstantynopola Michałowi Celariuszowi, który kwestionował prymat Biskupa Rzymu. Klątwa ta, jak wiadomo, przesądziła ostatecznie o zerwaniu więzi pomiędzy Kościołem Wschodnim a Zachodnim.

Zasługą Stefana IX była konsekwencja w kontynuowaniu reform kościelnych oraz umiejętność doboru współpracowników. Za jego sprawą Piotr Damiani, pustelnik z Fonte Avellana, słynący z ascetycznych kazań i żarliwości w zaprowadzaniu celibatu księży, został kardynałem i biskupem Ostii. Stefan IX wezwał także do Lateranu tokańskiego mnicha benedyktyńskiego Hildebranda - doradcę pięciu kolejnych następców Piotra i późniejszego Grzegorza VII - któremu polecił opracowanie nowych zasad elekcji papieża. Jego intencją było zabezpieczenie niezależności papieża od wpływu cesarzy i arystokracji rzymskiej. Zwalczał stanowczo wszelkie nadużycia, zwołał kilka synodów, a krótko przed śmiercią zdołał jeszcze skierować poselstwo do Konstantynopola.

30 Marzec

Amadeusza Leonarda Jana Marii Ameli Aneli Dobromira

Bł. Amadeusza IX Sabaudzkiego, księcia († 1472)

św. Jana Klimaka, opata na Synaju († 650?)

św. Kliniusza († V w.)

św. Leonarda Murialdo zk. († 1900)

św. Piotra Regalata kpł. zk. († 1456)

św, Zozyma bpa w Syrakuzach († ok. 662)

Bł. Amadeusz IX Sabaudzki, książę. Syn Ludwika księcia Sabaudii i Anny. Urodził się w 1435 r. w Thonon-les-Bains (Sabaudia). Dziadkiem był Amadeusz VIII Sabaudzki, który w 1439 został wybrany przez schizmatyczny sobór w Bazylei antypapieżem Feliksem V. Dopiero w 1449 r. dziadek uznał swoją pomyłkę i odpokutował, otrzymując przebaczenie od prawowitego papieża. Już w dzieciństwie został, zgodnie z obowiązującymi ówczesnie zwyczajami (niejednokrotnie gwarantowało to pokój między krajami), zaręczony z Jolantą, z francuskiej rodziny królewskiej Walezycch. Ślub nastąpił w 1452 r. Małżeństwo okazało się szczęśliwym. Urodziło się 10 dzieci, z których wprawdzie część umarła już w dzieciństwie, ale jedna z córek, Ludwika, również miała zostać wyniesiona do chwały ołtarzy.

W 1465 r. został, po śmierci ojca, księciem sabaudzkim. Okazał się dobrym władcą. Udało mu się

zaprowadzić pokój ze zwaśnionym rodem Sforzów z Mediolanu (jego siostra wyszła za Galeazzo Sforza). w domu zażegnał niepokoje ze strony niezadowolonych braci. Optował za krucjatą dla odzyskania Konstantynopola z rąk zwycięskich Turków.

Przywiązywał ogromną wagę do życia duchowego. Regularnie klękał do modlitwy i przyjmował sakramenty. Był wielkim jałmużnikiem. Sam żył skromnie.

Cierpiał na epilepsję i w 1471 r. musiał oddać ster rządów w ręce żony. Spowodowało to bunt notabli i uwięzienie, z którego wyratował go brat Jolanty, król francuski Ludwik XI.

Ale czas Amadeusza mijał. Na łożu śmierci miał powiedzieć zgromadzonym dzieciom i dworowi „Bądźcie sprawiedliwi, kochajcie potrzebujących i biednych a Pan da pokój Waszemu krajowi”. Obdarzony przez potomnych przydomkiem Szczęśliwy umarł w 1472 r. w Vercelli, gdzie do dziś, w katedrze, znajdują się jego relikwie.

Beatyfikował go Innocenty XI w 1677 r.

31 Marzec

Beniamina Gwidona Bonawentury Balbiny Korneli Korduli Zbigniewa

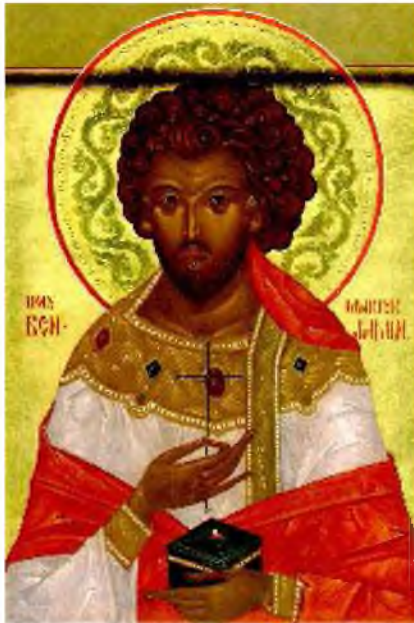
Św. Beniamina, diakona, m. († 424)

św. Balbiny dz. m. († IV/V w.)

bł. Bonawentury Torielli zk. († 1491)

św. Gwidona z Pompozy op. († 1046)

bł. Joanny z Tuluzy zk. († XIV w.)

Św. Beniamin, diakon, męczennik († 424). Beniamin był diakonem biskupa Abdasa. Kiedy w Persji wybuchło prześladowanie w latach 420-422, Beniamin dostał się do więzienia. Wyróżniał się odwagą i wymową. Dzięki jednak interwencji ambasadora cesarza wschodnio-rzymskiego i na mocy traktatu, zawartego między cesarzem, a Persami, król perski przerwał prześladowanie. Św. Beniamin po dwóch latach wielu cierpień w więzieniu odzyskał wolność pod warunkiem, że zaprzestanie apostołowania.

Sytuacja jednak szybko się zmieniła. Persja popadła ponownie w konflikt z cesarstwem. Rozpoczęto na nowo prześladowanie chrześcijan, gdyż uważano ich za zwolenników cesarskich. Aresztowano ponownie św.

Beniamina. Dla wymuszenia na nim wyparcia się wiary w Chrystusa zastosowano wobec niego najokrutniejsze męki. Kiedy zaś Święty nie załamał się, stracono go publicznie w 424 r. Do naszych czasów zachował się opis męki i śmierci Beniamina w języku greckim i ormiańskim. Kościoły wschodnie najczęściej obchodzą pamiętkę śmierci św. Beniamina 31 marca.